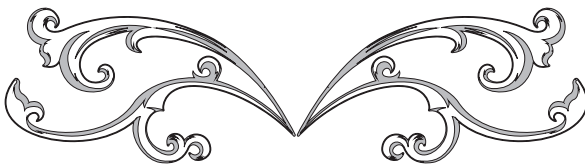

Pirma dalis

Namai ten, kur pasikabinu skrybėlę.

JOHNNY MERCER

1 skyrius

Ji manė, kad jie niekada neišeis. Klientai, ypač nauji, buvo linkę nervintis ir krapštytis, kartoti tuos pačius nurodymus, telefonus, pastabas, kol pagaliau pasukdavo pro duris. Ji juos suprato, nes ryžėsi išeiti, jie palikdavo savo namus, turta, o šiuo atveju ir savo katę kitam žmogui.

Namų prižiūrėtoja Lila Emerson darė viską, kad savininkai išvyktų ramūs ir įsitikinę, jog ji patikima.

Kitas tris savaites, kol Džeisonas ir Meisė Kilderbrandai su savo draugais ir šeima mėgausis Pietų Prancūzija, Lila gyvens jų nuostabiuose apartamentuose Čelsyje, laistys jų augalus, šers ir girdys katę, žais su ja, paims paštą ir persiųs jiems tai, kas svarbu.

Ji rūpinsis dailiu Meisės darželiu terasoje, lepins katę, atsiliepinės telefonu ir tiesiog saugos namus.

Kartu ji mėgausis gyvenimu prašmatniame Niujorko rajone, kaip mėgavosi gyvenimu žaviame bute Romoje, kur už papildomą mokestį išdažė virtuvę, ir didžiuliame name Bruklina — ten ji rūpinosi žvaliu auksiniu retriveriu, mielu senstančiu Bostono terjeru ir spalvingų atogrąžų žuvelių pilnu akvariumu.

Būdama profesionali namų prižiūrėtoja, per šešerius metus ji pamatė daug Niujorko, o per pastaruosius ketverius netgi pakeliavo po pasaulį.

Puikus darbas, jei gali tokį gauti, galvojo Lila. O ji galėjo.

— Eime, Tomai, — ji paglostė ilgą, glotnų katino kūną nuo galvos iki uodegos. — Išsikraukime lagaminus.

Jai patiko įsikurti, o kadangi erdviose apartamentuose buvo

du miegamieji, ji išpakavo vieną iš dviejų savo lagaminų, dalį drabužių susidėjo į komodą su veidrodžiu, kitus sukabino tvarkingoje drabužinėje. Ją buvo perspėję, kad Tomas veikiausiai spirsis miegoti su ja, ir Lila buvo tam pasiruošusi. Be to, jai labai patikdavo, kai klientai, pavyzdžiui, Meisė, ant naktinio staliuko palikdavo dailią frezijų puokštelę.

Lilai buvo svarbios smulkmenos, dėmesys kitam žmogui.

Ji jau buvo nutarusi pasinaudoti šeiminių vonios kambaryje esančiu gariniu dušu ir gilia masažine vonia.

— Visada išnaudok visus patogumus, — tarė ji Tomui, dėliodama savo tualetu reikmenis.

Kadangi dviejuose lagaminuose tilpo beveik visas jos gyvenimas, Lila neskubėdama svarstė, kur ką geriau pasidėti.

Po neilgų apmąstymų savo darbo vietą ji įkūrė valgomajame, nešiojamąjį kompiuterį pasidėjo taip, kad pakėlusį akis matytų Niujorką. Jei butas būtų mažesnis, ji galėtų dirbti ten, kur miega, tačiau čia tiek erdvės, ir Lila ją išnaudos.

Ji buvo apmokyta, kaip elgtis su virtuvės įranga, nuotolinio valdymo pultais, apsaugos sistema — šiuose namuose buvo tiek įvairiausių prietaisų, kad jos mokslinės siela tiesiog džiūgavo.

Virtuvėje ji rado butelį vyno, gražų dubenį, pilną šviežių vaisių, ir brangių sūrių rinkinį. Šalia gulėjo raštelis, parašytas ant Meisės laiškinių popieriaus su monograma:

Maloniai praleisk laiką mūsų namuose!

Džeisonas, Meisė ir Tomas

Kaip miela, pagalvojo Lila, ji neabejotinai tai padarys.

Atsikimšo vyną, įsipylė taure, gurkštelėjo ir patenkinta linktelėjo. Tada pasičiupo žiūronus ir išėjo į terasą pasigrožėti vaizdu.

Šie žmonės puikiai išnaudojo erdvę, pagalvojo ji — pora minkštų kėdžių, grubus akmeninis suolelis, stiklinis staliukas, daugybė vazonų su vešniomis gėlėmis, vyšniniais pomidorais, kvapniomis prieskoninėmis žolelėmis — viską jai maloniai leido skinti ir naudoti.

Lilai atsisėdus, Tomas įsitaisė ant kelių, ir ji sėdėjo gurkšnodama vyną ir glostydamą jo šilkinį kailį.

— Neabejoju, kad jie praleidžia čia daug laiko, galbūt su gėrimo taure ar kavos puodeliu. Namuose gera atmosfera. Iškart tai pajunti, — ji pakasė Tomui pasmakrę, ir katino ryškios žalios akys prisimerkė iš malonumo. — Pirmomis dienomis ji dažnai skambins ir rašys, tad mes nufotografuosime tave, meiluti, ir nusiūsimė jai įsitikinti, kad tau viskas gerai.

Padėjusi taurę, ji prisidėjo prie akių žiūronus ir apžvelgė aplinkinius pastatus. Apartamentų kompleksas driekėsi per visą miesto kvartalą, todėl galėjai matyti, kaip gyvena kiti.

Kitų gyvenimai Lilą be galo domino.

Štai moteris, maždaug jos amžiaus, su maža juoda suknete, tarsi antra oda prigludusia prie ilgo it modelio kūno. Ji vaikštinėjo po kambarį ir kalbėjosi mobiliuoju. Neatrodė laiminga, pagalvojo Lila. Žlugęs pasimatymas. Jis turėsias ilgai dirbti... Mintyse kurdamą siužetą, Lila pridūrė menamus vyro žodžius. Ji nebenori šito girdėti.

Pora aukštų aukščiau svetainėje sėdėjo dvi poros. Buto sienos buvo nukabinėtos paveikslais, elegantiški šiuolaikiniai baldai, žmonės juokėsi gurkšnodami kažką panašaus į martinį.

Matyt, šis vasariškas karštis jiems nepatinka taip, kaip jai ar Tomui, kitaip sėdėtų savo mažoje terasoje.

Dažnai susitinkantys seni draugai, nusprendė ji. Galbūt kartais drauge atostogauja.

Kitas langas atvėrė pasaulėlį mažo berniuko, kuris raičiojosi ant grindų su baltu šuniuku. Tas nuoširdus linksmumas, kurį abu skleidė, atzvimbė oru iki Lilos ir privertė ją nusijuokti.

— Jis visada norėjo šuniuko — tokio amžiaus „visada“ reiškė veikiausiai kelis mėnesius — ir šiandien tėvai jį nustebino. Berniukas prisimins šią dieną visą savo gyvenimą, ir kada nors šitaip nustebins savo mažąjį sūnelį ar dukrytę.

Patenkinta tokia pabaiga Lila nuleido žiūronus.

— Gerai, Tomai, eisime porą valandų padirbėti. Žinau, žinau, — tęsė ji nukeldama jį ant žemės ir pasiimdama pusiau nugertą taurę. — Dauguma žmonių tokią valandą baigia darbus. Jie eina vakarieniauti, susitinka su draugais — arba kaip toji stublinamai graži blondinė su juoda suknete skundžiasi, kad nepavyks niekur išeiti. Bet reikalas tas... — Lila palaukė, kol katinas įtipeno į vidų pirma jos. — Aš pati sprendžiu, kada man dirbti. Tai vienas iš mano darbo privalumų.

Ji ištraukė iš katino žaislų maišo virtuvės spintelėje kamuoliuką su varikliuku ir parideno jį grindimis.

Tomas tučtuojau pašoko ir nusivijo jį.

— Jei aš būčiau katė, — nusprendė Lila, — irgi taip šėlčiau.

Radusi Tomui užsiėmimą, ji paėmė nuotolinio valdymo pulką ir įsijungė muziką. Įsidėmėjo, kuri stotis buvo nustatyta, kad galėtų vėl įjungti ją prieš Kilderbrandams sugrižtant. Tada iškeitė džiazą į šiuolaikinį popą.

Lilai patiko prižiūrėti namus, nes taip gaudavo laikiną buveinę, be to, tai buvo tarsi nuotykis. Laisvai samdomos rašytojos ir padavėjos darbas padėjo jai išgyventi pirmuosius dvejus metus Niujorke. Susidomėjusi namų priežiūra — iš pradžių darydama paslaugą draugams ir draugų draugams, — Lila jau buvo spėjusi nemažai padirbėti prie savo romano.

Tada jai nusišypsojo laimė, o galbūt tai buvo redaktorės, kurios namus ji prižiūrėjo, išvalgumas, nes ši susidomėjo jos knyga. Pirmasis romanas „Mėnulis pateka“ buvo gana neblogai išpirktas. Ne išgraibstytas kaip bestseleris, tačiau nuolatos perkamas; negana to, ji įsigijo gerbėjų tarp paauglių, į kuriuos ir taikėsi. Antrasis romanas pasirodys knygynuose spalį, tad ji laikė sukryžjavusi pirštus.

Tačiau šiuo metu jai reikia susitelkti į trečiąją serijos knygą.

Lila paskubomis susisuko į kuodą savo ilgus rudus plaukus ir susisėgė stambia vėžlio kiauto sege. Kol Tomas smagiai bėgiojo paskui kamuoliuką, ji įsitaisė su vyno taure ir aukšta stikline šalto

vandens, klausydamosi muzikos, kurios, jos įsivaizdavimu, klausėsi pagrindinė romano herojė Kailė.

Vidurinės mokyklos moksleivė Kailė susiduria su įvairiais džiaugsmiais ir sunkumais. Meilės nuotykių, namų darbai, pavydžios draugės, peštukai, intrigos, širdgėlos ir pergales — jos intensyvaus mokyklos gyvenimo kasdienybė.

Sunkus kelias, ypač naujokei mergaitei — tokia ji buvo pirmoje knygoje. Negana to, Kailės šeima — vilkolakiai.

Nelengva pabaigti daryti namų darbus ar eiti į išleistuves stojus pilnačiai, kai esi — vilkolakė.

Trečiojoje knygoje Kailė ir jos šeima kovoja su konkuruojančia gauja, kuri medžioja žmones. Galbūt šiek tiek kraugeriška kai kuriems jauniems skaitytojams, pagalvojo Lila, tačiau taip rutuliojasi ši istorija. Ir taip turi rutuliotis.

Ji tęsė nuo tos vietos, kur Kailė išgyvena berniuko, kurį manė mylėjusi, išdavystę, užbaigia laiku neatliktą užduotį apie Napoleono karus ir dar turi ištrūkti iš mokslinės laboratorijos, kur ją užrakino šviesiaplaukė gražuolė priešininkė.

Mėnulis patekės po dvidešimties minučių — beveik tuo pat metu prasidės Mokslininkų klubo susirinkimas.

Ji privalo rasti išeitį, kol nepasikeitė.

Lila su malonumu pasinėrė į Kailės istoriją, jautė jos baimę būti demaskuotai, sudaužytos širdies skausmą, pyktį sirgalių komandos kapitonei, išleistuvių karalienei, vyrų ėdikei (tikraja žodžio prasme) Sašai.

Kol išvadavo Kailę, Lila sugaišo tris geras valandas, dūminė bomba padėjo prišaukti direktoriaus pavaduotoją ir dar vieną dieglį Kailės šone, o tada mergina išklausė ilgą moralą ir pačiu laiku pardūmė namo jau virsdama vilkolake.

Patenkinta savimi Lila išniro iš istorijos ir apsidairė.

Tomas, išvargintas žaidimo, gulėjo susirangęs ant kėdės šalia jos, o už lango spindėjo ir žėrėjo miesto šviesos.